

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.Q.T., zastoupeného: *Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2016 č.j. CPR-24012-2/ČJ-2016-930310-V242 o správní vyhoštění,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 22.8.2016 č.j. KRPK-5898-93/ČJ-2016-190022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu druhého zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) v délce jednoho roku.

Žalobce v žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v rozporu s § 3

správního řádu (dále jen „s.ř.“) a v rozporu s § 50 odst. 3 téhož zákona správní orgán zapomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce. Podle žalobce je rovněž rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 s.ř., když nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, kterého se činnost správního orgánu dotýkala. Navíc je podle žalobce nepřipustné, aby mu v řízení o správním vyhoštění bylo kladeno k tíži, že jeho manželka neuvedla správnímu orgánu rozsah svých ekonomických, kulturních a sociálních vazeb v České republice (dále jen v „ČR“), když navíc zjišťování těchto okolností je povinností správního orgánu.

Žalobce namítal i nesplnění podmínek § 90 odst. 3 s.ř., podle něhož odvolací orgán podle tohoto ustanovení nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, nebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Žalobce byl jediným účastníkem správního řízení, který podal opravný prostředek, a je v rozporu se základními zásadami práva, aby mohl opravným prostředkem sobě zhoršit postavení. Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) první rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a vrátil zpět k novému projednání se závazným právním názorem správnímu orgánu I. stupně, který vydal následně mnohem nepříznivější rozhodnutí. Dále žalobce namítal nepřiměřenost doby vycestování zejména vzhledem k dlouhodobosti pobytu žalobce v ČR. Odůvodnění této doby pouze dlouhým trváním řízení o správním řízení je podle žalobce nepřipadné, neboť během řízení o vyhoštění není ještě účastníku řízení známo, zda vůbec bude rozhodnuto meritorně, nebo zda bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce má za zjevně nepřiměřený dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce upozornil na zájem nezletilého dítěte a naprosto nedostatečné posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle něho je vyhoštění v délce jednoho roku zcela zjevně nepřiměřené. Navíc je dle žalobce naprosto nepřipustné, aby mu bylo kladeno k tíži, že jeho manželka neuvedla správnímu orgánu stav svých ekonomických, kulturních a sociálních vazeb v ČR, když navíc zjišťování této okolnosti je povinností správních orgánů. Dále je podle žalobce naprosto nepřipustné, aby správní orgán argumentoval tím, že manželka a nezletilá dcera, které mají obě trvalý pobyt v ČR, mohou bez problémů vycestovat s žalobcem. Vzhledem k tomu, že trvalý pobyt je hned po občanství nejvyšším pobytovým oprávněním, s nímž se váže mnoho práv a povinností, není možné spravedlivě požadovat, aby se ho držitelé vzdali, či dokonce na toto vázat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Sám správní řád omezuje možnost správního orgánu zasahovat do práv osob (*mezi něž patří i práva vyplývající z trvalého pobytu*) též v základních zásadách činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 3 s.ř.). Žalobce poukázal i na článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Podle článku 9 odst. 1 Úmluvy státy zabezpečí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové odloučení může být nezbytné v některém konkrétním případě, např. jde-li o zneužívání či zanedbávání dítěte rodiči, nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte. Žalobce v daném případě uvedl, že jeho dcera se narodila v ČR, navštěvuje zde základní školu, je

zvyklá na místní způsob života a stejně jako její rodiče považuje ČR za svůj domov. Účastník řízení je toho názoru, že by odloučení dcery od otce či její případné vytržení z prostředí, na které je zvyklá, bylo v příkrém rozporu s cit. články Úmluvy, a tudíž s mezinárodními závazky ČR, a v důsledku toho též s článkem 10 Ústavy a § 2 odst. 1 s.ř.

Dále správní orgány podle žalobce pochybily při výkladu neurčitého právního pojmu závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) sp.zn. 5As 51/2009 z 9.10.2009, podle něhož výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum není možný, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz *rozsudek NSS ze dne 22.3.2007 č.j. 7As 78/2005-62*). Dle žalobce veřejný pořádek je v kontextu cizineckého práva vymezen ve směrnici Evropského parlamentu a rady ze dne 29.4.2004 č. 2004/38/ES, o právu občanů a EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat na území členských států (dále jen „**Směrnice**“). Směrnice přiznala členským státům EU právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to zakázat cizím státním příslušníkům a jejich rodinným příslušníkům vstup či pobyt na jejich území právě z důvodu veřejného pořádku anebo veřejné bezpečnosti. Dle článku 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Evropský soudní dvůr podle žalobce vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady o volném pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Podle žalobcem specifikovaného rozsudku NSS *„z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti vedoucí k tomuto odsouzení ukazují na osobní chování, které představuje trvajících ohrožení veřejného pořádku. Ani opakované porušení zákonů ČR nemusí nutně být porušení veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvajících ohrožení veřejného pořádku. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým byl dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného ve skutkových podstatách trestných činů. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání a případnou aplikaci ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále zúžil podmínkou, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku, a to závažným způsobem. Tím presumuje jednoznačně intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládaného směrnici. Nelze tedy usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze na trestné činy mimořádné závažnosti.“* Dané ustanovení je nutné podle žalobce aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tj.

pouze s ohledem na situaci cizince, na stupeň jeho integrace, jeho osobní a rodinné poměry a věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí správního spisu je úřední záznam z 21.1.2016 o pobytové kontrole v obci Svatý Kříž na tržnici Dragon. Žalobce předložil cestovní pas Vietnamské republiky, který nebyl doplněn žádným záznamem o povolení k pobytu v ČR ani v jiné zemi EU. Dotazem na evidenci bylo zjištěno, že poslední vízum bylo platné do 2.8.2008 a bylo výjezdní v souvislosti s ukončením řízení o mezinárodní ochraně. Rozhodnutí NSS o odmítnutí kasační stížnosti ve věci azylu nabylo právní moci 3.11.2008. Žalobce podal vysvětlení dne 22.1.2016 a uváděl, že je v ČR již 17 let od roku 1998, a než odcestoval do ČR, uzavřel manželství v roce 1992 s paní D.T.T. Do roku 2006 měl v ČR povolený trvalý pobyt za účelem sloučení s českou manželkou. Cizinecká policie mu pobyt zrušila, protože zjistila, že manželství s občankou ČR nebylo uzavřeno regulérně. Žalobce požádal o azyl, ten mu zamítli a on zůstal v ČR bez platných povolení k pobytu. Od roku 2005 žije ve společné domácnosti s vietnamskou manželkou a s dcerou jménem T.N.M., narozenou ...v Chebu. Jejich oddací list podle vyjádření žalobce zůstal ve Vietnamu, jeho kopii má advokát, který zde zařizuje jeho manželce trvalý pobyt. Žalobce měl v úmyslu poté požádat o trvalý pobyt ke sloučení se svou manželkou. Je si vědom toho, že je v současné době v ČR neoprávněně. Správní orgán zahájil správní řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců. Dne 22.1.2016 žalobce uváděl, že přicestoval z Vietnamu z ekonomických důvodů v roce 1992. S manželkou byli domluveni, že za ním přijede do ČR, až žalobce vybuduje nějaké zázemí. Celou dobu se žalobce zdržuje pouze v Chebu. V roce 2005 dostal trvalý pobyt za účelem sloučení s občankou ČR. Zprostředkovatel mu zde zařídil svatbu a následně i povolení. Potom za ním přijela z Vietnamu jeho manželka a začali žít v Chebu ve společné domácnosti. Následně se jim narodila dcera. Koncem roku 2006 žalobci zrušila cizinecká policie trvalý pobyt, protože zjistila, že žalobce předložil falešné osvědčení k uzavření manželství. Následně žalobce požádal o azyl. Ten nedostal a poslední vízum bylo do srpna 2008. Od té doby žije v ČR neoprávněně. Žalobce chtěl připomenout, že vede řádný rodinný život. Jeho manželka má podnik na tržnici Dragon ve Svatém Kříži a žalobce jí pomáhá. Většinou se stará o jejich dceru a o chod domácnosti tak, že občas uvaří a poklidí. Jezdí v Chebu na nákupy a po okolí Chebu se bojí kvůli kontrolám. Jejich dcera chodí do třetí třídy základní školy v Chebu. Kromě nezákonného pobytu jiné problémy se zákonem nemá. Nikdy se nedopustil trestné činnosti. Svůj pobyt zpočátku neřešil, protože měl strach, že bude muset zpátky do Vietnamu, a potom mu advokát radil, aby počkal, než bude mít jeho manželka povolený trvalý pobyt. Žalobce připomněl, že jeho rodina je na něj citově vázaná a případné odloučení by mělo zejména pro dceru velké následky, protože s ní je od mala. Po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany nevycestoval z ČR, protože chtěl žít s rodinou a nevěděl, co má dělat. Potom už bylo pozdě a měl strach, že ho policie potrestá vyhoštěním. Tak mu poradili počkat, až jeho manželce povolí trvalý pobyt. V Praze na velvyslanectví si zařídil v červnu 2015 platný cestovní doklad. Zdravotní pojištění nemá sjednané, protože zde nemá pobyt. Má za to, že kdyby musel vycestovat z ČR, nemohl by plnit svoji vyživovací povinnost. Ve Vietnamu zanechal prvorozenou dceru, které je nyní 22 let a která vede vlastní život. Má tam rovněž své rodiče, které neviděl 17 let, ale v kontaktu jsou přes telefon. Jiná

překážka návratu do domovského státu podle žalobce není, pouze jeho rodinné vazby v ČR. Finanční prostředky k návratu dle svého vyjádření má. Manželka žalobce dne 15.2.2016 odmítla výpověď z obavy z trestního stíhání.

Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Sokolově, ze dne 29.3.2016 bylo žalobci podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců uloženo opustit území ČR. K odvolání žalobce byly toto rozhodnutí, žalovaným dne 27.5.2016 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Odvolací orgán měl za prokázané, že zjištěné skutečnosti nepochybně vypovídají o závažnosti protiprávního jednání žalobce na území ČR a vyplývá z nich snaha žalobce využít všech možností k získání pobytového oprávnění v ČR. Na základě falešného osvědčení o právní způsobilosti k uzavření manželství uzavřel nové manželství s českou státní příslušnicí, i přestože již byl od roku 1992 v manželském svazku s manželkou D.T.T., státní příslušnost Vietnam. Poté žalobce nežil ve společné domácnosti s manželkou, ale s vietnamskou manželkou, která měla na území ČR povolen pobyt za účelem podnikání. Na podvod přišla kriminální policie, a proto byl žalobci zrušen trvalý pobyt. Žalobce území ČR neopustil a neúspěšně žádal o azyl. Následně se zdržoval na území ČR neoprávněně, a pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, nebylo by protiprávní jednání zjištěno. Z jednání účastníka řízení vyplývá neochota respektovat, že v ČR nemá žádné oprávnění k pobytu. Žalobce podle žalovaného evidentně spoléhá na to, že jeho nelegální pobyt nebude řešen z důvodu jeho rodinného života. Žalobce vědomě kalkuluje a vyčkává, až jeho rodinní příslušníci získají trvalý pobyt. Tento přístup žalobce k jeho nelegálnímu pobytu v ČR nelze již dále akceptovat. Proto podle žalovaného převažuje v této věci veřejný zájem, neboli je v posuzovaném případě ochrana veřejného zájmu významnější hodnotou, než zájem na zachování rodinného a soukromého života žalobce. I přestože rodinným příslušníkům žalobce byl povolen trvalý pobyt, je žalovaný názoru, že tyto skutečnosti nemohou být s ohledem na okolnosti a délku nelegálního pobytu žalobce důvodem, pro který by mu nemohlo být apriori uloženo správní vyhoštění, respektive že by představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Rodinní příslušníci nejsou pobytem vázáni na žalobce, nakonec ten je nemůže ani legální výdělečnou činností vyživovat a přispívat na chod domácnosti. Protože nebylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by nebyl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, není možné považovat zahájené řízení o vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území ČR, a proto je třeba napadené rozhodnutí označit za nezákonné. Dle žalovaného řízení o správním vyhoštění se nepovažuje za řízení o povinnosti opustit území ČR na základě procesního úkonu spočívajícího ve vyrozumění správního orgánu I. stupně podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, nýbrž pouze a jen splněním zákonné podmínky nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života účastníka řízení, kterážto věc nenastala.

Správní orgán I. stupně poté žalobce uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců. Doba doba k vycestování byla stanovena na 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že důvodem je protiprávní jednání žalobce spočívající v porušení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud zákon nestanoví jinak. Podle správního orgánu I. stupně jsou cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, povinni dodržovat povinnosti

vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Je proto na každém cizinci, aby si zajistil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. Je ve veřejném zájmu, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se v ČR zdržovali cizinci, kteří tyto normy dodržují. V této souvislosti považuje správní orgán za nezbytně nutné vzít do správního uvážení zejména zájem společnosti na tom, aby zájmy chráněné zákonem nebyly porušovány a aby byla rozhodnutí státních orgánů respektována a nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. Žalobce se v minulosti za každou cenu snažil získat pobytové oprávnění v ČR. Na základě falešného osvědčení o právní způsobilosti k uzavření manželství uzavřel účelové manželství se státní příslušnicí ČR, přestože byl v té době v manželském svazku s vietnamskou manželkou, s níž v ČR žil od roku 2005 ve společné domácnosti, a která zde měla povolen pobyt za účelem podnikání. Následně získala trvalý pobyt. Žalobci byl na základě jeho podvodu řešeného kriminální policií zrušen trvalý pobyt ke dni 5.3.2007. Žalobce vědomě nelegálně setrval v ČR, vědomě neřešil svoji situaci ohledně svého nelegálního pobytu, a kdyby nebylo náhodné kontroly, nadále by setrval na území ČR beze snahy o nápravu situace. Takovéto jednání cizince nepovažuje správní orgán za upřímnou snahu integrovat se do zdejší společnosti, pokud nebyl po tak dlouhou dobu schopen dodržovat zákon o pobytu cizinců. Ve vyjádření ze dne 22.1.2016 sám žalobce uvedl, že čekal, až jeho rodinní příslušníci získají trvalý pobyt. Dle správního orgánu tak cizinec spoléhá na fakt, že z důvodu jeho rodinného života zde nebude v ČR jeho nelegální pobyt řešen. Správní orgán vycházel z toho, že žalobce pobýval v době od 4.11.2008 do 22.1.2016 na území ČR bez víza i bez oprávnění k pobytu ve smyslu § 119 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně poukázal na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že práva zakotvená nejsou absolutní a je prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura evropského soudu pro lidská práva v této souvislosti zohledňuje 1) rozsah, v jakém byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3) jeho stav sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, 5) imigrační historii cizince – tedy porušení pravidel cizineckého práva, 6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi se zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Subjektivní i ústavně zaručené právo cizinců na pobyt v ČR neexistuje. Správní orgán poukázal na nálezy Ústavního soudu ČR sp.zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9.12.2008. Dále správní orgán poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10Ca 330/2006-89 z 20.2.2007, podle kterého přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5, tedy nynějšího § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí správním vyhoštěním cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé váhy mezi zájmem státu na ochranu veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života. Správní orgán konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí vzal do úvahy závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry v ČR, jeho společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. V ČR pobývá žalobce od roku 1998. Dle svého vyjádření se cítí zdrav. Dle názoru správního orgánu žalobce ani jeho manželka nehovoří českým jazykem a celé řízení bylo vedeno za přítomnosti tlumočnicka. Žalobce zde nemá sjednáno zdravotní pojištění a vzhledem k nelegálnímu pobytu není ani schopen zajistit si legálně příjem finančních prostředků na živobytí, rodinu zabezpečuje jeho manželka pracující na tržnici. Pokud by měl

oba finančně podporovat, může tak činit i mimo území ČR. Ve Vietnamu zanechal prvorozenou dceru, která má vlastní život, a své rodiče. Správní orgán akceptuje právo na rodinný život žalobce, nicméně upozorňuje na úmysl, s nímž přijel do ČR, a to získat zde pobyt a využít k tomu všech prostředků, včetně nelegálních. V této souvislosti se poukazuje na další manželství s příslušnicí ČR a falešné osvědčení o právní způsobilosti k uzavření manželství. Na skutečnost, že poté, co získal trvalý pobyt, týž rok přicestovala jeho legitimní manželka, se kterou založil rodinu, a žije s ní ve společné domácnosti, ač byl stále ženatý se státní příslušnicí ČR a využíval na základě toho statutu rodinného příslušníka člena EU. Samotná existence vztahu žalobce s rodinnými příslušníky a sdílení případné společné domácnosti a případná hloubka citů mezi těmito osobami neznamenají automaticky nemožnost vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Je podle správního orgánu nepochybné, že účastník řízení mohl předpokládat, že nelegálnost jeho pobytu v ČR může vést k vyhoštění. Správní orgán poukázal i na pasivní přístup manželky žalobce, která se k věci vůbec nevyjádřila. Pobývá v ČR na základě trvalého pobytu, což podle správního orgánu naprosto nebrání v tom, aby v případě potřeby následovala svého manžela do země původu, pokud budou chtít žít pohromadě. Jazyková bariéra jim nemůže být překážkou v návratu do vlasti. Komunikují se svými příbuznými ve Vietnamu. Správní orgán dospěl k závěru, že vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce převážil společenský zájem před porušováním závazných právních norem ČR nad zájmem na ochraně osobních vztahů. Žalobce ohrozil veřejný pořádek hrubým a dlouhodobým porušováním platného zákona o pobytu cizinců a musel si být vědom, že může přijít odpovídající sankce. Předmětem správního rozhodnutí není oddělení žalobce od jeho dcery. Žalobci a jeho manželce nebrání nic v tom, aby byli pohromadě, byť nikoliv na území ČR. Při posuzování doby, po kterou nelze umožnit na území členských států EU pobyt, vycházel správní orgán zejména z délky a závažnosti protiprávního jednání a ze skutečnosti, že jednání žalobce lze charakterizovat jako nepřipustné. Vědomě pobýval v ČR bez víza a platného oprávnění a porušoval tím podmínky zákona o pobytu cizinců. Dále neučinil žádná opatření směřující k legalizaci pobytu, resp. k vycestování. Bylo poukázáno na to, že podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu druhého zákona o pobytu cizinců hrozí cizincům správní vyhoštění až na 3 roky a bylo uloženo v délce jednoho roku. Počátek běhu lhůty je stanoven okamžikem, kdy cizinec pozbude oprávnění pobývat na území ČR, neboť předpokladem pro počátek běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je ztráta oprávnění pobývat na území ČR. Z toho vyplývá, že pro počátek běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, je rozhodující ukončení pobytu cizince, resp. zánik jeho oprávnění k pobytu v ČR a stanovení doby k vycestování v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí měl za to, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119a odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců, tedy pobyt žalobce bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, na území ČR nejméně od 4.11. 2008 do 21.1.2016. Ze zjištěných skutečností podle žalovaného vyplývá dopředu promyšlená a plánovaná snaha účastníka za každou cenu využívat možností k získání pobytového oprávnění v ČR. Bylo rovněž poukázáno na falešné osvědčení o právní způsobilosti o uzavření manželství a účelové manželství jakožto další manželství v ČR. Důvodem byl podle žalovaného záměrný plán integrace do české společnosti s cílem získat díky manželství s českou občankou pobyt, fakticky však učinit cokoli, aby zde žil se svou zákonnou

vietnamskou manželkou. Žalobce před správním orgánem vystupoval jako manžel české občanky, a z toho důvodu získal povolení k trvalému pobytu. Vzápětí žalobce nežil ve společné domácnosti s českou manželkou, ale se svojí vietnamskou manželkou. Žalobce tak zcela vědomě porušil pobytové právní předpisy k získání navenek legálního pobytu, což žalovaný považuje za tristní obcházení zákona. Po zrušení trvalého pobytu se vědomě nacházel v ČR neoprávněně a pobytovou situaci neřešil, spekuloval s tím, že vyčkával, až manželka s dcerou získají trvalý pobyt, aby tuto skutečnost mohl při případném vyhoštění využít ve svůj prospěch a odkázat na integraci rodinných příslušníků. V tomto žalovaný shledává neochotu respektovat právní řád ČR. Naopak v tomto vidí podtext plánované integrace postavené na obcházení právních předpisů, což považuje za neakceptovatelné. Přístup žalobce podle žalovaného již nelze dále tolerovat a je třeba jej řešit uložením správního vyhoštění, jakožto preventivního opatření na úseku vstupu a pobytu cizinců na území ČR. Žalovaný dospěl k závěru, že převažuje veřejný zájem na vyhoštění, neboli ochrana veřejného pořádku je významnější, než zájem na zachování rodinného a soukromého života žalobce. Nelze totiž bagatelizovat zájmy státu, které spočívají v respektování pravidel zákona o pobytu cizinců, což je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Žalobce se snažil o vybudování rodinných vazeb bez jistoty pobytu na území ČR, chtěl se svou rodinou žít v ČR, dále se svou rodinou vycestovat a posléze si zajistit legální vstup. Je otázkou, jak si svůj další pobyt představoval. Pokud cizinec v ČR dlouhodobě vědomě nerespektuje povinnosti cizince dle zákona o pobytu cizinců a dokonce je záměrně obchází, nemůže očekávat, že by mu z důvodů, že zde žije jeho rodina, nemohlo být uloženo správní vyhoštění. Skutečnost, že účastníci řízení budovali rodinný život na našem území, ač si byli oba vědomi, že jejich rodinný život je od počátku nejistý, byla zásadní, a proto v daném případě vyhoštění nemůže představovat porušení článku 8 Úmluvy. Dále žalovaný poukázal na věk dcery 10 let s tím, že lze předpokládat jistý stupeň integrace do české společnosti, ovšem nelze vyloučit, že pokud se její rodiče rozhodnou žít ve Vietnamu, nebyla by již schopna se integrovat do vietnamské společnosti v tomto mladém věku. Rovněž jejich dcera navštěvuje základní školu, což předpokládá jistou samostatnost, není tedy odkázaná výchovou na pomoc žalobce, její věk již umožňuje samostatné soužití s matkou. I pokud by nezletilá dcera zůstala jen s jedním z rodičů, lze v dnešní době kontakt druhého rodiče s dítětem udržovat nepřetržitě. Doba uložení správního vyhoštění je krátká a lze tak zkonstatovat, že rodinné vztahy mohou být v budoucnu zcela obnoveny. Nelze proto shledat porušení ani práv dítěte. Další vazby v ČR žalobce a jeho manželka mohli uvést, nicméně manželka nebyla v řízení aktivní, odmítla vypovídat. Žalobce rovněž mohl podstatné skutečnosti uvést. Jelikož žalobce pobývá v ČR neoprávněně, není schopen legálně vykonávat výdělečnou činnost a svou rodinu finančně podporovat, což naopak může učinit, když vycestuje a začne pracovat v zemi původu. Protiprávní jednání nebylo z hlediska žalobce posuzováno jako závažné narušení veřejného pořádku, jak žalobce nesprávně uvádí v odvolání, nýbrž hodnotí zjištěné protiprávní jednání, nelegální pobyt účastníka řízení, podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu druhého zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Doba správního vyhoštění v délce jednoho roku je na spodní hranici zákonného rozpětí. Podle žalovaného nelze odhlédnout od závažnosti zjištěného protiprávního jednání a spoléhání se žalobce, že nebude vyhoštěn z rodinných důvodů, toto nelze akceptovat. Jedná se o zřejmou neúctu k právnímu řádu ČR. Dle žalovaného nedošlo k porušení § 90 odst. 3 s.ř., tj. ke změně rozhodnutí v neprospěch odvolatele, neboť účastník řízení se mylně domnívá, že pokud mu byla uložena povinnost vycestovat, nemůže být uloženo správní vyhoštění. Žalovaný

rozhodnutí o povinnosti opustit ČR zrušil pro nezákonnost podle § 90 odst. 1 písm. b) s.ř., tedy neměnil rozhodnutí, nýbrž je rušil. I kdyby bylo možno hodnotit postup žalovaného podle § 90 odst. 3 s.ř. stále platí zásada, že pokud žalovaný zjistí jako odvolací orgán, že vydané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, jako tomu bylo v daném případě, je upřednostňována zásada legality nad zásadou zákazu reformace in peius.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Žalobce v žalobě vznášel obdobné námitky jako v odvolání. Zabýval se jimi proto již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s námitkami žalobce vypořádal dostatečně podrobně, srozumitelně a logicky.

Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobce, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, nebyly zjištěny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce podle § 50 odst. 3 správního řádu a došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu. Dle názoru soudu stav věci byl v daném případě zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Bylo prokázáno, že žalobce uzavřel manželství s občankou ČR, aby získal v ČR trvalý pobyt, a to na základě falešného osvědčení o způsobilosti k uzavření manželství a za trvání manželství s občankou Vietnamu. Poté, co mu byl z tohoto důvodu trvalý pobyt zrušen, žalobce pobýval nadále mnoho let na území ČR bez oprávnění k pobytu, přičemž čekal na to, až jeho rodina získá trvalý pobyt. Žalobce tedy dlouhodobě a vědomě porušoval právní řád ČR a byly v jeho případě splněny podmínky vyhoštění podle ust. § 119 zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že manželka žalobce ve správním řízení odmítla vypovídat, na tomto nic nemění.

Žalobce nebyl vyhoštěn na podkladě ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců, (podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek), nýbrž podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2., téhož zákona, (podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. K námitce žalobce směřující proti nesprávnému výkladu neurčitého pojmu závažné porušení veřejného pořádku proto soud uvádí, že námitku nepovažuje za důvodnou, neboť se zcela míjí s důvody, které vedly správní orgány k rozhodnutí o vyhoštění.

Důvodným není ani žalobní tvrzení, že došlo k porušení § 90 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Z výše shrnutého odůvodnění prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2016 totiž nepochybně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o povinnosti žalobce opustit území ČR bylo žalovaným zrušeno pro rozpor se zákonem spočívající v tom, že žalobce svým vědomým protiprávním chováním a dlouhodobým nerespektováním právního řádu ČR naplnil zákonné podmínky pro vyhoštění. Soud se s odůvodněním žalovaného zcela ztotožňuje.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o délku vyhoštění. V daném případě, správní orgán uložil žalobci dobu zákazu vstupu v trvání 1 roku, tedy přesně v jedné třetině sazby. Žalobce se vědomě nacházel na území ČR bez platného pobytového oprávnění již od 4.11.2008. Od této doby žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR ani k vycestování z území neuskutečnil. Soud má za to, že žalobce naplnil podmínky po udělení správního vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, konal tak úmyslně a dlouhodobě v rozporu se zákonem. S ohledem na dobu nelegálního pobytu žalobce v ČR se jeví soudu doba uložená žalovaným jako zcela přiměřená.

Neopodstatněnou soud shledal i námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný také správně dovodil, že v dané věci není rozhodnutí ani v rozporu se zájmem nezletilého dítěte žalobce, když žalobce se na území ČR dlouhodobě nachází nelegálně, neplatí si ani zdravotní pojištění a nemůže ani plnit vyživovací povinnost vůči svému dítěti, což by naopak ve Vietnamu mohl. Je zřejmé, že jejich domácnost je finančně odkázána na příjmy manželky žalobce. Správně byl žalovaným zohledněn i věk dcery žalobce, která je schopna samostatně pobývat s matkou v ČR na základě svého pobytového oprávnění. Nadto mohou žalobce s manželkou a jejich nezletilým dítětem vést společný rodinný život v zemi jejich státní příslušnosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 10. února 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová